Homeri

ILIADA

Kënga I

fragment

Kur në kuvend të gjithë mbas radhe u mblodhën,
mes tyre u ngrit Akil këmbëshpejti e foli:
“I mendjes jam, o Atrid, n’atdhe të kthehemi
tejembanë detit me anije nga erdhëm,
nëse ia dalim të shpëtojmë nga vdekja;
këtu murtaja e lufta përnjëherësh
po i shuajnë danajt. Ç’presim tash? Të pyesim
ndonjë shortar a prift a shtjellues ëndrrash
(mbasi nga Zeusi edhe ëndrrat rrjedhin),
të na tregojë pse kaq tërbim Apoli
mori ndaj nesh; se mos ai na ndëshkon
që fli e lutje ne i lamë pas dore.
Mbase i pëlqen, për të na i shporrur të ligat,
tymi i erëndshëm qengjash edhe ftujash”.
Si foli ashtu, ndenjur u ul. Mes tyre
u ngrit Kalkanti, biri i Testorit,
më i zoti ndër shortarë, që mirë i njihte
punët e shkuara, të tanishme e t’ardhshme,
dhe anijeve akeje u tregoi rrugën deri
brenda n’Ilion me forcën profetike,
që Feb Apoli ia dhuroi. Mes tyre
me urtësi ai ligjëroi e foli:
“O Akil hyjnori, dashamir i Zeusit,
ti që m’urdhëron t’zbuloj mërinë e Apolit,
mbretit larshigjetues, ja po ta them:
por jepma fjalën më parë dhe betomu
me krah e gojë zot mua të më dalësh,
pse mirë e di se do zemroj atë burrin
që nën sundim i mban të gjithë argejsit,
dhe akejt i binden. I pashpirt është mbreti
dhe pezëm merr, kur e nget një i nënshtruar.
Për ca kohë ai e ndrydh hidhërimin,
por n’kraharor mllefin e ruan deri
që merr shpagim. Pra, matu mirë e thuajmë,
nga ai a më shpëton?”. “Hajt, fol pa frikë,
-atij ia pret hyjnori Akil këmbëshpejti,-
të fshehtën që ke n’parzëm thuaje haptas.
Për atë Apol, që Zeusi e ka për zemër,

dhe ty që e lut t'zbulon fshehtësitë hyjnore
që po na i shfaq, Kalkant, për atë, betohem
sa të kem shpirt e përmbi dhe t'bëj hije,
s'guxon askush ndër këto anije zgavra
t'vejë dorë mbi ty dhunisht, asnjë nga danajt,
dhe as në folç për vetë Agamemnonin
që tani mburret më kreshniku i akejve..."
Atëherë shortari zemër mori e foli:
"As për kurbane, as lutje që harruam
ai s'na ndëshkon, por veç për dhunë që i bëri
Atridi priftit, pse atij të bijën
nuk ia liroi, as nuk pranoi shpërblesat.
Për këtë arsye shumë fatkeqësi na solli,
e do na sjellë ende largshigjetuesi,
e s'do ta heqë nga akejtë këtë kob të tmerrshëm,
pa dorëzuar në shtëpi të babait
pa asnjë shpërblesë e pagë syvezulluesen
Krizidë, o fli e shenjtë në Krizë t'dërgohet.
Atëherë kujtoj do zbutet ndoshta hyu."
Kështu ai foli e u ul. Atherë mes tyre
kreshniku Atrid Agamemnon zëmadhi
si i tërbuar u ngrit. Nga urrejtje e egër
iu terratisën mendja e rrethi i zemrës,
e flakë të kuqe sytë e tij lëshonin.
Më parë kërcnueshëm e shikoi Kalkantin,
pastaj shpërtheu: "O mor falltar i kobshëm,
që kurrë me atë gojë një fjalë të mirë s'ma fole,
por veç ndjell zi dhe, ashtu si i ke fjalët,
ke dhe veprat të pandershme e boshe.
Dhe, duke u shitur si profet mes danajve,
po dërdëllit se qenkam unë shkaktari
që çoi ndër ne këtë kob largshigjetuesi,
pse nuk pranova asnjë shpërblesë fisnike
për vasho Krizidën, që e lakmoja aq tepër
ta mbaj për grua, e përnjëmend e dua
mbi Klitemnestrën, bashkëshorten time,
sepse asaj aspak nuk i rri prapa
për trup e pamje, mençuri e punë dore.
Por megjithatë, pranoj ta dorëzoj,
në qoftë më mirë, pse unë ngaherë për popullin
dëshroj shpëtim e vdekjen kurrë s'ia dua.
Por ju shpërblimin shpejt ma bëni gati,
pse hije s'ka ndër gjithë akejt unë vetëm
pa shpërblim t'mbetem, dhe nuk është e udhës,
e shihni vetë, çfarë plaçke më del dore."